

hvorpaa det stiller sig; thi det er kun paa selve Finantsloven, at det kan holde sig paa dette Punkt. Der er jo fremlagt en Tillægsbevillingslov, hvori der til Krigs- og Marineministeriet begjæres 12—1300,000 Kr. i overordentlig Bevilling, hvorved altsaa Aarets Bevilling vil løbe op til over 3 Millioner Kr., og selv om de ca. 1,300,000 Kr. nedsættes, vil den hele Bevilling langt komme til at overskride de 1,900,000 Kr., som de Herrer ville holde sig til. Det er en daarlig Trøst, at man siger: Paa Finantsloven ville vi ikke bevilge mere end 1,900,000 Kr., men saa overlader til Regjeringen at begjære 1,200,000 Kr. og næste Aar maaske 2,500,000 Kr. og saa fremdeles paa Tillægsbevillingslov, hvoraf Regjeringen maaske har afholdt forskjellige Udgifter isorveien paa egen Haand — dette er Tilfældet iaar — og det maa gjøre os betænkelige; navnlig naar vi nu staa ligeoverfor en Tillægsbevillingslov, hvor vi vide, at der er begjæret saa store Beløb, er der Aarsag til her ved 2den Behandling af Finantsloven og i det Hele at holde paa det Allersterkeste igjen og ikke bevilge Mere end det absolut Fornødne. Naar vi nu betragte de Poster, som findes under IV. og V. paa § 26, er der jo en hel Række, som Flertallet foreslaar enten til Forkastelse eller Nedsættelse, og dem skal jeg ikke opholde mig ved; men der findes desuden to Poster af temmelig stor Betydning, som vistnok ogsaa kunde nedsættes. Den ene vedrører Marineministeriet, og jeg skal derfor ikke omtale den nærmere, det er de 140,000 Kr. til et Marineetablissement ved Bramsnæs Vig, hvorom den høitærede Minister har erklæret, at det er mindre eller dog ikke ubetinget paatvængende. Den anden er den begjærede Restbevilling af 834,000 Kr. til de bekendte 6 Kruppste Kanoner. Om dette Punkt findes der i Betænkningen en meget interessant Oplysning. Der staar, at i Skrivelse af 26de Juni forrige Aar kom der fra Firmaet Krupp i Essen Meddelelse om, at „Hensynet til den i Kontraktens § 3 indgaaede Betingelse til at gjøre Materiellet delagtigt i de Forbedringer og Fremskridt, der maatte fremkomme under Fabrikationen, bevirkede, at den kontraktmæssige Leveringstid ei kunde overholdes“, og det udvikles nærmere, hvad disse Forbedringer skulle gaa ud paa. Disse Forbedringer har Ministeriet fundet meget hensigtsmæssige og ønskelige. Ministeriet sendte da sin Artillerikonstruktør til Essen, og Udsaldet af hans Sendelse foreligger i en Rapport af 1ste August forrige Aar, hvoraf fremgaar, at den kontraktmæssige Leveringstid vilde udstrækkes med omtrent 1 Aar; det oplyses saaledes, at, for det Første, den kontraktmæssige Leveringstid vilde udstrækkes med omtrent 1 Aar, og at Aarsagen hertil maatte søges i de meget omfattende Bygningsforetagender, Fabrikken af Hensyn til en forbedret Konstruktion maatte foretage“. Heraf faar man det Indtryk, at det ikke har været Fabrikken bekvemt at udføre Ar-

beidet til den Tid, der kontraktmæssigt var bestemt, fordi Fabrikken ønskede at foretage meget betydelige Byggearbejder. Hvorvidt dette eller det omtalte Ønske om at udføre Forbedringer har været det Afgjørende, ses ikke, men af Artillerikonstruktørens Beretning fremgaar det, at det er Byggearbejder, Fabrikken vil foretage, der bevirke denne Udsættelse. Fremdeles udtales, at „Fabrikken er villig til at indgaa paa en materiel Erstatning, nemlig at levere 150 Staalprojektiler af Værdi 91,500 Rmk. istedetfor 150 haardtstøbte Projektiler af Værdi 37,500 Rmk., hvilken Forskjel i Værdi, 54,000 Rmk., svarer til noget over 4 pCt. Rente i et Aar af de Fabrikken kontraktmæssigt gjorde Udbetalinger“, samt at „Restudbetalingen vil være at udsætte til Mai 1882“. Naar vi nu høre dette Sidste, at Restudbetalingen vil være at udsætte til Mai 1882, og det vidste den høitærede Minister den 1ste August 1880, saa indser jeg ikke, hvorledes Ministeren har kunnet falde paa at begjære de 834,000 Kr. eller ialtsald den Del deraf, Firmaet Krupp skulde have, paa denne Finantslov; thi disse Penge skulle jo slet ikke komme til Udbetaling i det nu forestaaende Finantsaar, saa at det vilde være tidsnok at bevilge dem paa næste Finantslov. Men dette er ingenlunde det Æneste og for mig ingenlunde det Vigtigste. Af langt større Vigtighed for mig ere de to Punkter, for det Første, at det Firma, vi have kontraheret med, erklærer, at det ikke ser sig istand til eller ikke kan eller vil opfylde den Forpligtelse, det har indgaaet — det er det Retlige — og for det Andet det Faktiske, at Modtagelsen af Kanonerne udsættes 1 Aar. At dette ikke er ganske uden Betydning, fremgaar af en Bestemmelse i Kontrakten, som findes aftrykt i Betænkningen under Kontraktens § 7. Det hedder der: „Afløsningen sker paa Støbestaalsfabrikken i Essen. Fabrikanten tilbyder dog at besørge Expeditionen af de bestilte Gjenstande paa Bestillerens Regning og Risiko, selvstændigt saavidt høiere Magt ikke træder hindrende imod“. Nu veed jeg ikke, hvad der forstås ved „høiere Magt“; om det betyder — hvis jeg maa udtrykke mig saaledes — Vorherre eller Bismarck. Men under alle Omstændigheder er det os ikke ligegyldigt, naar vi skulle have disse Kanoner, om det bliver udsat et Aar længere, eftersom der, selv om der ikke kommer Krig iaar, kan være Krig eller Krigsudsigt eller Krigshensyn til næste Aar, hvilket kan bevirke, at det gaar med disse Kanoner paa samme Maade, som med det Pantserfisk, vi havde bestilt i sidste Krig i England, at vi faae det først efter Krigen, og saa kan det ligge i vor Davn, til det skal opbuges; det er os ingenlunde ligegyldigt. Naar vi se dette fra Rigsdagens Standpunkt, tror jeg, at det maa erkjendes, at Rigsdagen har givet denne Bevilling for 2 Aar siden i Hensyn til de Oplysninger og Meddelelser, den høitærede